

Kap 56 : ”Den motvillige monarken”

Den 4 november 2010 publicerades under stor uppståndelse en fjärde biografi om CG, ”Den motvillige monarken” av författartrion Thomas Sjöberg, Deanne Rauscher och Tove Meyer. Det här kapitlet börjar med biografins tillkomsthistoria 2008 och fortsätter med hur skandalen utvecklades i ”realtid”. Motboken ”Från en säker källa...” (2012) utnyttjar material som blev tillgängligt först senare och är mera inriktad mot ”gangsterinslaget”.

*

Bokkontraktet med Sjöberg undertecknades i april 2008. Förläggaren Kristoffer Lind var republikan men inte medlem i Republikanska föreningen. Under marknadsföringen kontaktade Lind föreningen men denna var inte särdeles intresserad av att bli förknippad med en bok som så uppenbart var ett försök till karaktärsmord på CG. Viss medverkan förekom dock.

Kristdemokraten Peter Althin, sedan 2010 ordförande för Republikanska föreningen, berättar att han före publiceringen kontaktades av både Deanne Rauscher och Kristoffer Lind på Lind & Co och fick läsa det råmanus som handlade om kungens privatliv. Föreningens dåvarande generalsekreterare och opinionsbildare Mona Abou-Jeib Broshammar bekräftar att hon arrangerade ett samarbete med bokförlaget [så att föreningens medlemmar fick köpa boken till reducerat pris] eftersom det, enligt henne, låg i Republikanska föreningens intresse att nå ut med boken till så många människor som möjligt. Hon berättar också att hon förde diskussioner med Thomas Sjöberg om att driva opinion tillsammans, men att Sjöberg ville vara försiktig och önskade hålla låg profil.¹³³⁴

Mottagandet från kultursverige var avmätt, ungefär så här: ”Denna bok innehåller mycket som är både sant och nytt, men det nya är inte sant och det sanna är inte nytt!” Den mest kontroversiella uppgiften i biografien var att CG verkligen haft ett förhållande med ”Kurtisanen” = Camilla Henemark. Åtgången på biografien var strykande även om halva befolkningen tyckte det var fel att den blev skriven.¹³³⁵ Man anar en inte så liten dubbelmoral. Men som riksmarskalk Stig H:son Ericson uttryckte det på sin tid: ”Om allmänheten mister intresset för publicitet är det ett tecken på sjunkande popularitet.”¹³³⁶

Sjöberg var avtalad författare II på boken. Förlagets styrelseordf Per Gedin: ”Jag sade till honom att jag redan haft ett avtal med en annan mycket duktig journalist som är chefredaktör på en etablerad tidning. Men i de här kretsarna finns en lojalitet som är fullständigt total, och han lyckades inte.”¹³³⁷ Gedin förefaller ha tänkt sig en vänbok baserad på intervjuer. På CG et consorties avoghet kom Sjöberg dels att använda skriftliga källor, dels källor utanför CGs vänkrets. För att uttrycka sig krasst. CGs ambitioner att mörklägga sitt privatliv fick till resultat att det fläktes upp till allmän beskådan. Man kan inte nog poängtera CGs inkompetens i alla led i den här affären. Det rätta sättet hade varit att dränka författare I med vinklad information. Det skulle visserligen blivit en annan bok än Herman Lindqvists & Elisabeth Tarras-Wahlbergs biografi, ett porträtt i marsipan, men definitivt mera smickrande än det som nu blev följden, CG som horbock.

I januari 2010 [CGs namnsdag 2010-01-28] tilldelades han [Per Gedin] en kungamedalj för ”framstående insatser som bokförläggare”. Ironiskt med tanke på att Gedin är styrelseordförande i förlaget Lind & Co, som gav ut det årets mest omtalade fackbok: Den ofrivillige monarken.

¹³³⁴ Dick Harrison & Desirée A Schein. Från en säker källa... ICA-bokförlag, 2012.

¹³³⁵ Inti Chavez Perez. Varannan svensk: Låt kungen ha sitt privatliv i fred. SVT debatt, 2010-11-04.

¹³³⁶ Stig H:son-Ericson. Memoarer: Vita havet. Segling i kungliga farvatten. Bonniers, 1976.

¹³³⁷ Christopher Friman. De skrev boken om kungens okända privatliv. Expressen, 2010-11-01.

- Ja, om kungen får veta det sliter han väl medaljen ifrån mig, kluckar Gedin. Gedins idé var att förlägga en bok om "kungen som människa".
- Ge en helhetsbild av honom, ingen originell idé egentligen. Sen stötte Thomas Sjöberg, som tidigare skrivit en bok om Kamprad för mig, på hela Mille Markovic-historien... Vi tog bort vissa avsnitt, han borde verkligen passa sig, att gå på sådana där sliskiga nattklubbar...¹³³⁸

Eftersom boken snabbt översattes till tyska har det förekommit spekulationer om att den delvis var finansierad därifrån. På grund av kostnaderna, löner till tre författare, och en osäker upplaga, det var inte alls givet att en skandalbok hade en marknad, förefaller det inte helt otroligt. Annette Kullenberg publicerade 1983 en artikel i publicistklubbens årsbok "Konsten att tycka om vår egen skvallerpress" om den svenska marknaden för skandaler. Hon citerade folklivsforskaren Bengt af Klintberg som trodde att om marknaden för skvaller blev mättad kunde publiken efterfråga förtal eftersom det hade ett nyhetsvärde. Sjöberg instämde i tolkningen. "Det fanns ett uppdämt behov av att läsa något riktigt för en gångs skull, istället för glättiga bröllopsreportage eller veckotidningarnas ganska devota historier".¹³³⁹

Sjöbergs utgångspunkt för sin skildring av CG var att denne aldrig hade fått chansen att växa in i kungarollen: "Han var bara 27 när han tillträdde, mitt uppe i sina ungarårsår med brudar och bilar och grabbarna och spånken. Sedan skulle han plötsligt bli kung och lova folket att vara en huld fader. Det var helt orimliga löften han stod och gav i rikssalen. Det var vad jag ursprungligen ville ta reda på: hur skulle en så ung kung kunna hantera en roll han inte tillåts att växa in i?"¹³⁴⁰ Förläggare Lind ville framförallt framstå som respektabel: "Min största rädsla är att den ska betraktas som kvällstidningskriverier; att den får en skandalstämpel. För det är också en djupt seriös bok med ett mycket fint porträtt av sin huvudperson. I titeln finns nästan en ömhet, som löper genom hela berättelsen. Kungen har inte alltid haft det så lätt. Han har inte varit så privilegierad som man gärna tror."¹³⁴¹

Två tredjedelar av boken handlade om CGs släkt, uppväxt och motstridiga känslor inför sin utstakade framtid. Resten handlade om hans festande. En kritik mot boken var att man fick veta mera om sagesmännen än om själva föremålet och att kronologin var oklar. Särskilt festfixaren Christer Gustafsson och den serbiske gangstern Mille Markovic beskrevs mycket ingående. Mycket bläck spilldes i debatten efteråt på de unga lättfotade kvinnor som deltagit och om de kunde betraktas som offer för patriarkatet och storkapitalet. Meningarna bland kvinnorna själva var delade. Det fanns de som slog klackarna i taket och de som grät.

Det författaren Thomas Sjöberg själv upplevde som mest graverande var dock inte förhållandet med Camilla Henemark utan CGs besök på svartkrogen "Club Power" på Kungsholmen i hörnet av Hantverkargatan och södra Agnegatan i början av 1990-talet. Krogen ägdes av Mille Markovic. Denne hade flera fängelsedomar bakom sig, senast för grovt skattebrott, grovt vapenbrott och narkotikabrott. Det skulle kunna ha öppnat CG för utpressning. I realiteten tycks det ha varit tvärtom. Markovic framträdde på en tv-debatt hos TV4 den 3 november 2010 och påstod sig ha mycket avslöjande bilder som han hade i beredskap om någon tänkte sig anklaga honom själv för något. Han påstod sig dessutom planera en bok. Markovics motiv för att låta sig intervjuas var oklara. Han fick inget betalt. Själv påstod han sig göra det "eftersom han ville att sanningen skulle fram om hur unga tjejer

¹³³⁸ Björn af Kleen. Familjen Bok. Expressen, 2012-03-07.

¹³³⁹ Karin Eriksson. Mission för monarkin. Sydsvenskan, 2011-06-19.

¹³⁴⁰ Christopher Friman. De skrev boken om kungens okända privatliv. Expressen, 2010-11-01.

¹³⁴¹ Christopher Friman. De skrev boken om kungens okända privatliv. Expressen, 2010-11-01.

behandlades av mäktiga män".¹³⁴² Troligare är att han kände sig smickrad av uppmärksamheten men orolig för konsekvenserna. Därav hans hotfulla utfall.

Även medförfattaren Deanne Rauscher påstod sig planera en bok, en uppföljare om Silvias upplevelser med preliminär titel "Silvia – drottning till varje pris". (Som det tycks en anspelning på Husmoderns Silvianummer från 1977: "Drottning Silvia Årets Kvinna – men till vilket pris. Hur tror du det känns att förlora sin personliga frihet?" Man anar ekon från den tyska 1970-talsdebatten där Silvia och hennes mor faktiskt kritiserades för att alltför aktivt ha arbetat på att äktenskapet skulle komma till stånd. Nu skulle Rauscher tydligen dela ut ett välförtjänt straff.)

En förvånande samsyn från vänster till höger präglade debatten om boken, den del av debatten som ägde rum innan boken hade publicerats och ingen således visste vad den handlade om. Thomas Sjöberg klagade efteråt:

Vad är det med det svenska kungahuset som så totalt förvrider huvudet på så många i andra sammanhang hyfsat begåvade människor? Vad är det som t ex får Dick Harrison att jämföra min bok Carl XVI Gustaf – den motvillige monarken med 1600-talets häxprocesser? Som får Jan Guillou att kategoriskt avfärda den som osant och irrelevant "sängkammarskvaller" – utan att ens ha läst den? Som får Herman Lindqvist att kallat mig "dyngspridare" som "förhoppningsvis drar sig tillbaka till den avloppsbrunn" varifrån jag kommer? Som får Leif GW Persson att mot bättre vetande påstå att boken är så "dunkel, diffus och allmänt svårtolkad – sådana där trista detaljer som var, när, hur, varför och vem som gjorde vad – att den i allt väsentligt utesluter vanlig enkel faktagranskning" och kalla mitt arbete "en hink dynga"?¹³⁴³

Publiceringen fick det konkreta resultat att CG åtminstone tillfälligt avbröt umgänget med de mest högprofilerade inom Gubbtolvan: Noppe Lewenhaupt, Aje Philipson, Anders Lettström och festfixaren Christer Gustafsson. Förutom att Silvia inte tålde att se dem längre hade de blivit en politisk belastning.¹³⁴⁴ SOM-institutet delade upp sin 2010-mätning i före och efter publiceringen av boken och fann att förtroende för kungahuset mätt som ett balansmåttet (procent positiva minus procent negativa) sjönk från 21 till åtta procent. Ytterligare opinionsundersökningar visade att CGs personliga popularitet under ett år minskade med 20 procent men därefter återhämtade sig.^{1345,1346} Februari 2010 ville 64 procent att han fortsatte som kung, november 2010 var det 51 procent, maj 2011 var det 44 procent, december 2011 var det återigen 64 procent. Monarkin som institution hade ej rubbats. Vid den sista mätningen ville dock 30 procent att CG avgick innan han fyllde 75. Det fanns en viss backlash-effekt 2009-2011 så att stödet för monarkin faktiskt ökade bland invandrare och vänstersympatisörer.

*

Oviljan att följa upp anklagelser verkar vara ett genomgående drag bland TV4s journalister. Kanske anses det meningslöst. Hovreportern Daniel Nyhlén intervjuades den 4 november i programmet "Förkväll". Han påstod sig ha ett fotografi av CG tillsammans med flera kvinnor i en bubbelpool och att han skrivit en artikel i Aftonbladet om saken cirka 2002-2005 som

¹³⁴² Christian Holmén & Michael Syrén. Ökänd torped huvudkälla i boken om kungen. Expressen, 2010-11-02.

¹³⁴³ Thomas Sjöberg. SVT borde inte låta kungens bekanta sköta kungabevakningen. Newsmill, 2011-01-07.

¹³⁴⁴ Johan T Lindwall & Diamant Salihu. Silvias stenhårda krav efter "skandalboken". Expressen, 2010-12-19.

¹³⁴⁵ Jens Kärrman. Fler vill att kungen ska abdikera. Dagens Nyheter, 2011-05-28.

¹³⁴⁶ Erik Wiman, Josefin Sköld & Niklas Eriksson. Var fjärde svensk vill att kungen granskas. Aftonbladet, 2011-12-06. [Sifo-mätning 2011-12-05.]

stoppats av chefredaktör Anders Gerdin. Denne förnekade efteråt att så var fallet.¹³⁴⁷ Däremot verkar det som om Nyhlén 2006 censurerats av Expressen. Det gällde en närtartikel där prins Carl Philip under en festnatt på Stureplan skulle ha uppträtt höggradigt berusad och brottat ned en av sina vänner på dansgolvet. Ansvarige utgivaren Bella Tidblad på Expressen.se plockade bort artikeln för en kontroll med Nina Eldh på hovets informationsavdelning. Eldh talade med prins Carl Philip som sade att beskrivningen var överdriven.¹³⁴⁸ Flashback-versionen var att han deltagit på en riktigt blöt svensk sexa: Sturecompagniets uteservering och därefter nattklubben The White Room.¹³⁴⁹ Även Annette Kullenberg påstår sig censurerad av Gerdin. Hon tog avsked 2002 efter att denne ändrat i en text där Kullenberg hävdade att prinsessan Madeleine var alkoholist. Känsloläget var uppskruvat. Fallet drevs i domstol och Kullenberg t o m raderades ur Aftonbladets artikeldatabas.

Ett färskt exempel på förtal av CG, med drag av klintbergare, kommer från författaren Ramona Fransson:

Enligt mina källor har både Aftonbladet och Expressen redan på 1970 och 1980 i sin ägo haft pinsamma bilder av vår kung, men då var han kronprins. Någon gång i slutet av 70- eller i början av 80-talet kom en känd prostituerad kvinna upp på nattredaktionen på Aftonbladet och ville sälja dessa sexbilder på en vild ung naken kronprins jagande andra nakna kvinnor. Nattredaktören tackade nej och när kvinnan lämnat honom ringde han sin kollega på Expressen, som tog emot kvinnan, bilderna, kopierade dem och återvände med orden "nej tack". Men kopior på bilderna bör finnas på Expressen, såvida ingen tagit dem.¹³⁵⁰

DN-journalisten Johan Crona härleder mycket av det tidiga skvallret till kriminologen och författaren prof Leif GW Persson som under ett sommarvikariat på Expressen 1980 skall ha fört vidare uppgifter med ursprung CGs livvakter men som sedan "förbättrats" i flera led.¹³⁵¹

*

De fester som beskrevs i boken och i Expressen och Aftonbladet låg ofta långt tillbaka i tiden. De intervjuade partyinglorna hade hunnit stadgat sig och var angelägna att distansera sig från sitt tidigare liv. Festschildringarna var därför oväntat moralistiska, förmodligen en bidragande orsak till den stora upplagan, vad säljer bättre än syndare som ångrar sig?

Expressen letade reda på ytterligare några av partyinglorna. Det hade blivit många genom åren. Om dessa setat med vid middagsbordet eller anlant efteråt var en smula oklart. De som anlände efteråt fick tillnamnet "kaffeflickor". Proffsen var "flickor à la carte". Det framgick att festerna organiserades så att Christer Gustafsson ringde runt och samlade deltagare. Vilka som accepterat att komma var ett argument för andra att komma. Ingen verkar ha blivit betald men mat, viner och underhållning är ju värda en del. Som motprestation förväntades det något. Detta något förefaller ha varit att spela med och inte ta det för allvarligt. Det hände att kvinnorna strippade och en del samlag måste väl ha förekommit även om ingen efteråt har velat kännas vid det. Det finns ingen uppgift om att män bjöds med på motsvarande sätt eller att någon bjöd tillbaka. Det handlade om sex. Inte om personliga relationer.

Gubbtolvan förnekade att festerna ägt rum på det sätt som skildrades i boken och i intervjuerna. För att kunna neka med gott samvete påstod de sig dessutom bara känna till

¹³⁴⁷ Magnus Helander. "Aftonbladet stoppade bilderna". Resumé, 2010-11-05.

¹³⁴⁸ Hasse Burström. Berättade om en "vild festnatt" på kändissajt. Expressen, 2006-08-14.

¹³⁴⁹ Flashback. Den stora skvallertråden om H.K.H. Prins Carl Philip, "Jafö", #76, 2006-08-15.

¹³⁵⁰ Ramona Fransson. Blogg, 2011-05-21.

¹³⁵¹ Johan Croneman. TV-krönikan. Dagens Nyheter, 2013-01-15.

innehållet i boken ryktesvägen eftersom det var under deras värdighet att läsa skräpet. Deanne Rauscher tyckte efteråt att både de och CG betedde sig som typiska sexualmissbrukare. Aje Philipson, Anders Lettström och Noppe Lewenhaupt försökte ge tillbaka med samma mynt. De anlätade eller uppmuntrade en frilansresearcher Desirée Ahokas Schein att sammanställa felaktigheter i boken och att gräva fram komprometterande uppgifter om författarna. Både Sjöberg och Rauscher var rena som snö visade det sig. Sjöberg anklagades oavsett på nätet för att vara pedofil och de större tidningarna fick tips om en rad brott som han skulle ha begått. Rauscher anmäldes till socialstyrelsen för att ha arrangerat sexorgier på sitt hem för misshandlade kvinnor. Ett antal tidningsredaktioner fick förfalskade inspelningar som skulle bevisa saken. SR stängde av någon diffus anledning av medförfattaren Tove Meyer från arbetet men det beslutet upphävdes.

*

Sjöberg kände sig illa till mods av att säkerhetspolisens livvakter misskött sitt uppdrag genom att låta CG närvara på en illegal porrklubb och t o m låtit honom filmas. Han började oroa sig över vad Säpo skulle ta sig till när han gick ut offentligt med uppgifterna och diskuterade saken med f d rikskriminalchefen Tommy Lindström som Sjöberg kände sedan han spökskrivit dennes memoarer. Sjöberg ville ha ett möte med chefen för personskyddet för att försäkra denne om sina goda avsikter ”att han inte var ute efter att 'hänga ut' livvakterna genom att påpeka brister i deras yrkesutövning, snarare gestalta svårigheterna i deras uppdrag.”¹³⁵² Kanske inte riktigt med sanningen överensstämmande. Han tycks ha velat att Lindström förmedlade en intervjukontakt vilket denne tydligen hade gjort med dåvarande chefen för livvaktstyrkan Bert Melén. Melén sade sig aldrig ha hört något om Club Power men garderade sig med att livvakterna naturligtvis sållade i informationen. Han påpekade också det självklara: Att livvakterna var unga poliser utan befogenheter att bestämma över skyddsobjektens liv. Om skyddsobjekten ville göra något tveksamt fick livvakterna anpassa sig och gilla läget.

All kommunikation mellan Sjöberg och Lindström var i förtroende. Lindström var emellertid bekant med flera av Gubbtolvan. Sjöberg fick i augusti 2010 veta att Lindström nämnt två av källorna för dem vilket han uppfattade som ett svek. Den 4 oktober, en månad innan boken publicerades, hade Sjöberg, bokförlagets vd Kristoffer Lind och dess styrelseordf Per Gedin ett uppföljande möte med Lindström. Denne varnade dem att alltför obetingat lita på Markovics uppgifter och rådde dem att skaffa kontantkort eftersom Säpo troligen skulle avlyssna deras telefoner. Lindström skickade även den 1 november ett mejl till förlaget där han uttryckte sin oro:

Mitt syfte har varit att värna om Thomas, min spökskrivare. Jag tycker att Thomas inte skall behöva utsätta sig för obehag (förtalskampanjer mm) och inte hamna i onåd hos de som skall försvara vårt lands säkerhet. Jag menar att om någon angriper eller smutskastar vår statschef och/eller ifrågasätter skyddet av vår statschef, skulle jag som ansvarig tycka illa om det och vidta lämpliga åtgärder. Jag kan aldrig lägga mig i vad du och andra vill publicera, bara uttrycka en åsikt om lämpligheten av Thomas deltagande i rykten och snaskigheter. Jag ser Thomas som en seriös och duktig författare och hoppas att han skall kunna behålla detta rykte.

Jag hoppas att boken blir en sann och givande beskrivning av statschefen och hans umgänge. För en av dessa umgängespersoner har jag berättat om mina kontakter med Thomas och min oro för hans engagemang.

---

¹³⁵² Christian Holmén & Michael Syrén. Författarna till skandalboken: Kungens vänner försöker hämnas. Expressen, 2011-03-12.

Vänligen
Tommy Lindström¹³⁵³

Sjöberg och Rauscher utsattes mycket riktigt för en förtalskampanj. Sjöberg hade t o m livvakt under en föreläsning i Lund eftersom han efter pedofilanklagelserna fruktade sig ”bli antastad av uppretade rojalister eller Narvaförbundare.” Något sådant inträffade emellertid inte. Någon övervakning från Säpo har ej heller rapporterats. Skvallersajten Flashback gjorde heroiska försök att gräva fram något komprometterande utan att lyckas. Det mest komprometterande var att Rauscher åkt ner till Egypten för att delta i demonstrationerna på Tharirtorget där.

Varken Sjöberg eller Rauscher påstod sig ha skrivit boken för att förtjäna pengar. Sjöberg sade sig intresserad av att ”titta bakom de mediala klichébilderna av de mäktiga männen.”¹³⁵⁴ Rauscher sade sig vara en sanningssökare: ”Jag tycker om att öppna stängda dörrar innanför vilka alla hör att det mullrar men ingen annan törs öppna.”¹³⁵⁵ Så småningom framgick att Sjöberg var en moralist snarare än en republikan. Lars Werner (vpk) skulle förmodligen ha sagt så här om honom: Det hade varit bra om Sjöberg också varit mot monarkin och inte bara dess konsekvenser. Boken kom oavsett intentionerna att dra in en hel del pengar till författarna och även till CGs älskarinna Camilla Henemark som fick 200 tusen för att intervjuas i Expressen och förmodligen ytterligare betalt för tv-intervjuerna. Mille Markovic däremot fick inte en krona för sin del i avslöjandet. Det förefaller dock inte som om Markovic var ute efter pengar. Det var uppmärksamhet han ville ha, och det fick han. Inte heller Ahokas sade sig arbeta för pengarnas skull. Hon var dessutom inte monarkist utan republikan!

Den 4 november 2010 kl 16 vid Nyrud på Hunneberg i samband med CGs årliga älgjakt på Sveaskogs domäner och inför ett stort pressuppbåd, samma dag som boken publicerades, gick CG ut med en kort kommentar om att allt i boken var gammalt, att han själv vänt på bladet, och att journalisterna borde göra det också. Det var heller ingen idé att ställa frågor till honom eftersom han ännu inte läst boken. Om detta var en dementi eller en bekännelse var inte helt solklart. CG höll kontakt med vännerna och diskuterade hur saken utvecklade sig i medierna.

*

Under tiden diskuterade flera av CGs sympatisörer, med eller utan hans kännedom, om det gick att få Markovic att dementera sina uppgifter. De oroade sig också för bildmaterialet. Sammanlagt åtta personer påstås ha varit beredda att betala för det. Bland dessa ingick Anders Lettström och Anders Philipson som varit närvarande på festerna. En i gruppen, Lars Axelsson, kände en kroat som tidigare bott i Sverige och som kände Milan Sevo, en jugoslavisk gangster med svenskt medborgarskap som inte heller bodde kvar i Sverige och som var känd som ”fixare”. I början av november reste fem personer ned till Zagreb i Kroatien för att träffa Sevo och komma överens om villkoren för att ”stoppa” Markovic.

Det sipprade så småningom ut att de fem var advokaterna Fredrik Ramberg, Björn Rosengren och Thomas Martinsson och affärsmännen Anders Philipson och Lars Axelsson.¹³⁵⁶ Fredrik Ramberg var medlem i Gubbtolvan. Björn Rosengren och Thomas Martinsson var kända för att ha försvarat högprofilerade brottslingar. Lars Axelsson umgicks i samma kretsar som kronprinsessan Victoria och prinsessan Madeleine. Han ingick för att ge gruppen någon sorts

¹³⁵³ Michael Syrén. Tommy Lindström hotade kungabokförfattarna med Säpo. Expressen, 2010-12-02.

¹³⁵⁴ Cecilia Hagen. ”Allt är ett spel för gallerierna.” Expressen, 2010-11-07.

¹³⁵⁵ Cecilia Hagen. ”Allt är ett spel för gallerierna.” Expressen, 2010-11-07.

¹³⁵⁶ Flashback. Skvaller om kungens polare Anders Lettström. "bbbrn", #471, 2011-11-03.

trovärdighet i gangsterkretsar. Axelsson hade t ex setat i fängelse för narkotikabrott och tjänat en hel del pengar på att sälja våldspornografi via postorder. Philipson var den ende av dem som hade någon förmögenhet.

De fem träffade Milan Sevo och dennes f d livvakt Daniel Webb. Milan överlät uppdraget åt Webb som numera drev ett kafé och inte hade det för fett. Båda sade sig ha blivit smickrade att bli tillfrågade. Den svenska gruppen överlät det praktiska till Anders Lettström. Han, Axelsson och Webb träffades på Lettströms arbetsplats. Lettström ville ha en dementi och veta vad för bilder som Markovic talat om. Webb skulle sköta förhandlingarna. Lettström lade ut texten om hur farliga dessa bilder kunde vara för CG. När Webb den 10 november tog kontakt med Markovic ville denne först inte låta honom se dem. I stället var det Markovics jurist som visade upp dem för kungavännernas jurist, okänt vem. Vid sitt andra besök fick Webb se bilderna men han fick inte ta kopior. Inte heller fick kungavännernas jurist ta kopior – fast just detta är inte helt klarlagd. Därefter träffades alla på Noppes för att ta del av Markovics villkor. Webb hade helst sett mera diskretion.

* Fick någon av dem se bilderna?

– Juristen skulle visa kungavännerna dem och lova att de skulle förstöras. Och inte hamna på villovägar. Jag valde ut de viktigaste bilderna, som visade "den högste". De andra var ju hans springpojkar, de var oviktiga. Målvakter. Men när de inte fick se bilder av sig själva svalnade intresset. De svek sin kung. "Eftersom vi inte förekommer i materialet är det inte viktigt längre med bilderna", har jag fått höra att de sagt, i efterhand.¹³⁵⁷

Lettström hade verkat så orolig att varken Webb eller Sevo, trots att de inte sett bilderna, tvivlat på deras existens. Men när gruppen genom Webb eller sin jurist fick klart för sig vad Markovic hade att sälja drog de sig ur. Någon dementi blev det aldrig och Markovic begärde sådana fantasisummor, belopp upp till 50 miljoner har nämnts, att Lettström lade ärendet till handlingarna. Både Sevo och Webb fick, uppenbarligen genom Markovic, intrycket att uppdraget efter allt detta tal om att försvara CGs goda namn och rykte i själva verket hade handlat om Lettströms och Philipsons goda namn och rykte. De antog att anledningen till att anlita dem hade varit att skrämja upp Markovic och på det sättet få ned priset.

*

Nu slumpade det sig så (o)lyckligt att samtidigt som detta pågick journalisten Nuri Kino höll på med en biografi om Milan Sevo.¹³⁵⁸ Sevo berättade för Kino om kungaaffären och denne beslöt sig för att ta med den i sin bok. Att utesluta den skulle kunna få honom anklagad för att ta särskild hänsyn. Sagt och gjort. Sevo och Webb överlämnade åtta timmar inspelade affärsförhandlingar. Webb hade spelat in alla sina möten för att han och Sevo skulle vara garderade om det blev misshälligheter. Han påstod det inte var första gången som de utfört liknande uppdrag åt den svenska eliten och att de lärt sig av erfarenheten att det kunde gå snett. Med tanke på framtida uppdrag gällde det att inte framstå som oseriösa. (Lettström hävdade senare att det tvärtom var på journalisten Nuri Kinos initiativ som Webb utrustats med bandspelaren. Det verkade otroligt att de hade för vana att dokumentera sin egen ljusskygga verksamhet.¹³⁵⁹) Webb medverkade i en presskonferens i samband med lanseringen av boken men vägrade svara på frågor. Mottagandet av boken var blandat. Journalisterna Jan Guillou, Hanne Kjöllner, Herman Lindqvist och advokaten Anne Ramberg skåpade ut Kino

¹³⁵⁷ Beate Hansson & Deanne Rauscher. Mille Markovic : biografien. Vertigo, 2012.

¹³⁵⁸ Nuri Kino. Den svenske gudfadern. Stockholm : Bladh by Bladh, 2011.

¹³⁵⁹ Michael Syrén. Anders Lettström: "Jag blev lurad". Expressen, 2011-07-19.

som ”clown, grävargök, knähund, kriminell och skvallerjournalist”.¹³⁶⁰ Kino lämnade en kopia av inspelningarna till Dagens Eko och därifrån tycks de ha spritts till andra.

Enligt Kinos förläggare Annika Bladh hade Kino sett bilderna. ”Bilder som vi hade tillgång till för flera månader sedan men valde att inte nämna i boken eftersom de inte gick att värdera.”¹³⁶¹ När Kino efteråt fick frågor om bilderna vägrade han uttala sig. Av hans bok framgår dock att inte heller han sett bilderna utan att han hade litat på Webb & Sevo att de existerade och dessa hade i sin tur litat på Lettström som litat på Sjöberg & Rauscher som litat på Markovic. Suck!

Torsdagen den 19 maj 2011 visade TV4 ett udda reportage med journalisten Johan Stambro som även han gravallvarligt tittade igenom Markovics bilder utan att publiken fick se vad de föreställde. Det framgick att CG, eller någon som liknade CG, fanns med på två av dem och att det förekom en del lesbiskt sex. Markovic vägrade upplysa om när, var och i vilket sammanhang bilderna var tagna. Även journalister på Expressen och Aftonbladet fick se bilderna. Johan Stambro & Dan Norrå på TV4, Michael Syrén på Expressen och Martin Ekelund på Aftonbladet gick ut med att bilderna var trovärdiga även om kvalitén var för dålig för att det skulle kunna bevisas att det var CG i bild.

Markovic var inbjuden till ett debattprogram på TV4 men vägrade komma därför att Stambro i sändningen beskrivit bilderna alltför detaljerat. Hovets informationschef Bertil Ternert gick ut med att han frågat samtliga anställda på hovet om de visste något om bilderna eller Lettströms kontakter med Markovic men nej. Som vanligt fanns det ingen anledning att tro ett ord på vad som sades ifrån hovet eftersom CG satt i system att aldrig anförtro sig. Det hela slutade med att Lettström tog på sig allt ansvaret. Bloggosfären uttryckte en beundran för Lettströms beredskap att kasta sig i mediadrevets käftar men tyckte inte att CG gjort sig förtjänt av en sådan lojalitet.

*

Uppenbarligen hade Tommy Lindströms varning för att lita på Mille Markovic varit befogad. Skvallret sade sålunda: ”Hm trovärdigheten i boken höjs knappast när Mille varit i farten, mannen är en mytoman. Har träffat honom och hört hans konspirationsteorier och hans påstådda kontakter med USA:s president, FNs generalsekreterare osv osv... Så är han en stark källa då ligger författarna och förlaget illa till. Snurrig är bara förnamnet!”¹³⁶² – ”Jag har hört om hans påhitt. Jäkla tomte som vill tjäna extra pengar också. Konstigt att alla som uttalar sig i boken är såna muppar.”¹³⁶³

En anonym person på Flashback som läst Ahokas rapport, kanske Lettström själv, siktade in sig på Deanne Rauscher vars faktakontroll inte verkade lika omsorgsfull som Sjöberg låtit påskina. Den kokade i vissa fall ned till vilken part man litade på:

För mig är det ofattbart, att en av författarna till boken Den Motvillig Monarken (DMM), Deanne Rauscher (DR) har samarbetat med denne man och att hans uppgifter används som källa i boken. När Mille Markovic (MM) satt häktad i mitten av 2009 tog DR kontakt med kammaråklagare Christina Voigt som hade hand om ärendet. DR ansökte om tillstånd för att få besöka MM på häktet, för hon ville skriva en bok om honom. DR blev beviljad två besök.

¹³⁶⁰ Annika Bladh. Kungagranskaren tvingas leva under hot. Aftonbladet, 2011-12-09.

¹³⁶¹ Annika Bladh. Förlagschef: Otäcka påhopp mot journalisten Nuri Kino. Newsmill, 2011-06-06.

¹³⁶² Flashback. Den stora skvallertråden om H.M. Konung Carl XVI Gustaf. "moraltanten", #2582, 2010-11-03.

¹³⁶³ Flashback. Den stora skvallertråden om H.M. Konung Carl XVI Gustaf. "jimzet71", #2583, 2010-11-03.

I okt. samma år överflyttades MM till Mariefredsanstalten och även där besökte DR honom. Den 29 dec. 2009 inkom sedan en stämningsansökan, (som DR hjälpt MM med) till Tingsrätten i Sthlm där MM stämde Rikspolisstyrelsen. MM begärde då 50 miljoner i skadestånd och det för psykisk och fysiskt lidande pga sitt fängelse-straff, (Mål nr B 20894-09), den 31 maj 2010 lades åtalet ner "utan åtgärd".

DR har också arrangerat ett möte med media och MM, flera månader innan boken DMM kom ut 2010 och där även Michael Badelt (ägare till stripp klubben Privé) på Grand Hotell i Sthlm var med. De försökte då att sälja bilder/filmer till media, på Kungen och hans bekantskapskrets, men de hade inget att visa upp, de bara pratade om att materialet fanns och var till försäljning. [Antingen avses kontakterna med Janne Josefsson på SVTs Uppdrag granskning, den Bild Zeitung som var intresserad av bilderna eller Bunte som senare publicerade en intervju med Rauscher. Dagens Nyheter har också nämnts i spekulationerna.]

DR har bevisligen haft kontakt med flera personer som avfärdar att kungen och hans vänner som utpekas i boken DMM, över huvud taget skulle varit på "Måndagsklubben på Club Power", som MM påstått till DR. Att det är rena fantasier av MM som uppkommit så sent som 2009.

Samma personer som klart och tydligt dementerar detta, de säger också, att "Måndagsklubben" aldrig haft någon stående bokning på MM:s Club Power, de säger, de som ingår i Måndagsklubben: "Att de aldrig varit på MM:s Club Power". MEN detta har inte DR tagit till sig utan enbart trott och anammat det MM berättat för henne. DR har tydligen utelämnat dessa uppgifter till DMM:s huvudff. Thomas Sjöberg och Lind & CO förlag.

Detta är för mig en gåta, att DR bara kan tro på en person som MM och inte lyssna på de som verkligen vet – Kungavännerna – utan okritiskt utgå från, vad MM försett henne med och skriva ner det i boken DMM som sanning. MM blir ju då en av ff källa. För mig är det är totalt vansinnigt!¹³⁶⁴

Efter att ha sovit på saken trodde jag själv att dessa jugoslaviska och irländska gangsters inte var så oegennyttiga som de lät påskina. De hade ju faktiskt en bakgrund av ekonomisk brottslighet, misshandel och allmän samvetslöshet. Min misstanke var att de tre gemensamt tänkte sig pressa pengar ur Gubbtolvan men att det hela stupade på att bilderna var för oskyldiga. Mille Markovic och Milan Sevo läckte i stället information som reklam för sina biografier.

*

Den 30 maj gick CG ut med en lång muntlig dementi av i stort sett allting som hade med Sjöbergs bok att göra. Anklagelserna mot honom var dock vid det laget så allomfattande men samtidigt så diffusa att man som åhörare inte längre kunde avgöra vad han talade om. Han verkade egendomligt oförberedd och oengagerad. Angående Lettström var det dock kristallklart: Kanske skulle de försonas inför döden. Definitivt inte förr. Dementin följdes av ytterligare avslöjanden. Deanne Rauscher skrev inte alls på en bok om Silvia utan sammanställde tillsammans med journalisten Beata Hansson Mille Markovics memoarer. Markovic var i Serbien "för att han kände sig tryggare där" men skulle lägga ut bilderna på en betalserver samtidigt som memoarerna publicerades. Rauscher kunde dock inte garantera detta eftersom hon inte sett bilderna personligen utan tagit hans ord på att de existerade. (Aftonbladets chefredaktör Jan Helin kunde dock bekräfta att bilderna handlade om CG och i en komprometterande situation även om han personligen inte kunde garantera deras äkthet.) Även Henemark arbetade på en bok.

CGs dementi tolkades som ett hasardspel från hans sida. Om han ljög skulle han förlora kronan. Kanske det. Det fanns ingenting som talade emot att han chansade. "Straight ahead

¹³⁶⁴ Flashback. Mille Markovic - vad har han gjort och vad gör han nu? "Moralgubben", #4, 2011-05-22.

and damn the torpedoes” var alltid CGs lösning på komplicerade situationer. Att CG om han ertappades skulle avsättas eller abdikera föreföll dock mindre troligt. Det allmänna omdömet var att han skulle ”regera ända in i kaklet”. Dementin beskrevs också som unik. Fel dock. Den påminde bara alltför mycket om när CG som kronprins i slutet av 1960-talet uppmanades att dementera att han var lika intelligensbefriad som han gav intryck av. Klara av det den som kan. ”Plus ça change, plus c’est pareil”, som fransmännen säger. Det var något av karnevalsstämning över mediedrevet:

Jag älskar hela nyhetshändelsen med kungen! Det är så mycket meta över saken. En journalistikintrovert julafton.

En kung som har åtalsimmunitet anklagas för något som inte är olagligt och hela mediesverige går i spinn. Han väljer att ge en intervju till TT och Twitter börjar koka av spekulationer. "Nu borde intervjun vara över", spekulerar någon. "Bilderna skickas nu till TT:s FTP men har embargo till 19.00", skriver någon annan. "Ännu ingen flash", skriver en tredje. Alla skickar vidare. Piskar på, bygger upp.

Så kommer intervjun. Som halshuggna höns irrar vi medienördiga mellan sajterna, jämför och twittrar omdömen.¹³⁶⁵

Jan Scherman skrev en osmickrande artikel om CG: ”Men jag undrar hur Bertil Ternert tänkte när han lät sin chef, en person som inte gjort sig känd för att vara en mästare i rampljuset, framträda i en tv-intervju? Flackande blick, osammanhängande tal, rynkor i pannan, ständiga huvudvridningar. Munnen sa en sak och hela tv-mediets förödande kraft sa en helt annan. Jag tror att många utanför supportrarna pinade sig igenom intervjun. Genomled den. ... Hovnarren Ternert har gjort ett närmast världsunikt misstag som släpade fram kungen till något som i dag framstår som själva avrättningsplatsen.”¹³⁶⁶ Ternerts kommentar var: ”Det är nästan lite smickrande när en hög mediechef angriper ens person på det sättet. Det betyder att angreppssätten börjar ta slut.”¹³⁶⁷ Angående ansvarsfrågan sade han att det helt varit CGs eget beslut att uttala sig. Själva hade han avrått eftersom faktaläget var så oklart. ”Men jag har tydligen misslyckats när jag inte får gehör för min argumentation.”¹³⁶⁸ Han hade också kritik av TT för att dessa släppte materialet i oklippt skick.

Jan Guillou sammanfattade CGs situation som ”Drevet vinner – men bara om han har ljugit. Mediedrevet mot Hans Majestät Konungen är flyktigt och föränderligt som vårväder. Fokus flyttas hela tiden från en bagatell till en annan så att skandalen tycks röra sig framåt även om inget särskilt händer. Det är ett märkligt skådespel och garanterat en mardröm för de olika drevdjuren.”¹³⁶⁹

Skriverierna det första halvåret var så omfattande att deras reklamvärde, kostnaden att köpa motsvarande annonsutrymme, bara i de tryckta medierna uppskattades till 25 miljoner kronor.

*

Därefter vart det sommaruppehåll. Lettström avskedades från styrelseposten i eventföretaget 2Entertain AB, ordförandeposten i dotterbolaget Oscarsteatern AB, styrelseposten i byggnadsföretaget Reinhold Polska AB och ordförandeposten i Baden Powell Swedish

¹³⁶⁵ Emanuel Karlsten. Meta-analys om #kungen - och varför svaren blev så olika. Bloggen Emanuels randanmärkingar om det som inte finner annan plats, 2011-05-30.

¹³⁶⁶ Expressen, 2011-06-01.

¹³⁶⁷ Fredrik Emdén. "Allt kan hända i den här rollen". Chef, 2011-10-12.

¹³⁶⁸ Lisa Röstlund. ”Vi vill inte smussa undan någonting”. Aftonbladet, 2011-05-27.

¹³⁶⁹ Jan Guillou. Drevet vinner - men bara om han har ljugit. Aftonbladet, 2011-06-06.

Chapter. Han skickade brev till sina närmaste vänner och bekanta för att förklara sig. Varken han eller så vitt han visste CG hade någonsin varit på svartklubben Club Power. Han uppfattade Mille Markovic som en rättshaverist på jakt efter upprättelse.¹³⁷⁰ Webb skickade en räkning till Lettström på två miljoner för utlägg och uteblivna inkomster p g a exponering i massmedia.¹³⁷¹ Efter omförhandlingar slapp Lettström et consortiums undan med 500 tusen + moms.¹³⁷²

Som för andra av CGs större skandaler hade grunden för denna skandal lagts under lång tid. Liknande historier om fester och kvinnor hade dykt upp och dementerats under hela hans vuxna liv. Journalisterna och deras läsekrets hade i enlighet med en alltmer förlegad hovetikett låtit sig nöja därmed utan att göra några egna efterforskningar. Chefredaktörerna Karin Lennmor på Svensk Damtidning och Jan Helin på Aftonbladet intervjuades. Trots att det nu gått nästan ett år var dessa fortfarande tveksamma till sanningshalten i CGs kvinnoaffärer men varken de eller någon annan hade försökt sig på en oberoende kontroll. Lennmor: ”Visst har vi känt till det, men bara ryktesvägen. Jag har ofta funderat, om det nu finns så många kvinnor, varför har ingen kommit upp på redaktionen och berättat? Å andra sidan kan vi inte betala samma summor som de gör i till exempel England.” Helin hade tidigare erbjudits en intervju med Camilla Henemark men avstått när hon krävde pengar: ”Om Expressen betalat är det en flyttad gräns. I det här fallet finns bara hennes ord att gå på, jag menar att hennes berättelse blir korrumpierad om du betalar för den.”¹³⁷³ Nu visste han inte vad han skulle tänka: ”Visst har det gått rykten, men jag har hört 20 andra rykten också. Jag hade inte den blekaste aning om de var sanna eller inte.”¹³⁷⁴ I brist på teknisk bevisning förefaller alla ha börjat tvivla på allt.

Sjöbergs förläggare Kristoffer Lind flyttade under året till London. Hans reaktion på bokens mottagande var ungefär som Sjöbergs: ”Jag förstod att boken skulle bli kontroversiell men trodde naivt att diskussionen skulle handla om statschefens roll och hans handlingar. Att folk skulle uppröras över vad kungen gjort och inte över att det stod i tidningen. Inte heller hade jag kunnat föreställa mig rädslan från etablissemangen. Underdånighet inför majestätet kännetecknade den statliga radion och televisionen.”¹³⁷⁵ Sjöberg skrev några artiklar som andades frustration över att deras kritik av CGs agerande ignorerades. Det ingen av dem förefaller ha fattat var att CG som person inte kunde särskiljas från CG som kung. Varje angrepp på CG var per definition ett personangrepp.

Ahokas tillsammans med historikern Dick Harrison skrev under tiden på en faktakontroll av Sjöbergs biografi som de hade för avsikt att publicera. Sjöberg var förvånad. Han trodde inte intresset för en sådan bok motiverade publikationen. Henemark och Markovic arbetade vidare med sina biografier. Nuri Kino arbetade på en dokumentärfilm för SVT. Den 26 juli fick han ett hotfulla mejl om att hans dator blivit kapad:

Nuri

En liten presentation. Vi är din värsta mardröm, en mardröm du aldrig kommer att vakna upp ur. Vi har av anonyma källor erhållit en mängd information som har samlats in om dig. Det är allmänt känt att vi

¹³⁷⁰ Anders Lettström. "Jag blev tvingad att ingå en uppgörelse med kriminella." Dagens Nyheter, 2011-12-08.

¹³⁷¹ Erik Högeström. Lettström fick brev: "Är ett förtäckt hot". Expressen, 2011-06-01.

¹³⁷² Christian Holmén & Michael Syrén. Kungavännen pressad av "Gudfadern". Expressen, 2011-10-31.

¹³⁷³ Magnus Helander. Henemark fick 200 000 av Expressen. Resumé.se, 2010-11-12.

¹³⁷⁴ Karin Tideström. Ny kungajournalistik efter boken. Scoop - tidskriften för grävande journalistik, 2011:3.

¹³⁷⁵ Johan T Lindwall, Michael Syrén & Christer Holmén. Nu dras Daniel in i kungaskandalen. Expressen, 2011-09-25.

avskyr allt du gjort den senaste tiden. Vi har nu bevis för att du och dina "vänner" förfalskat sanningen och ägnat er åt grovt brottslig verksamhet.

Vi kan inte förstå att du varit så oförsiktig som du varit. Här kommer lite smakprov på vad vi fått, vi har enormt mycket mer. Undrar hur dina "vänner" skulle reagera om dom får reda på att du i hemlighet har låtit avlyssna dem och att all den informationen nu finns hos oss. Du skall i riksmidia förklara varför du förfalskat sanningen och omedelbart upphöra med all fortsatt smutskastning. Detta skall ske omgående! Återkom omedelbart med ett svarsmail så vi vet att du förstår din situation.¹³⁷⁶

I mejlet bifogades en lista över kapade filer. Bland dessa fanns Kinos intervjuer med Sevo, festbilder av dem tillsammans, Webbs inspelade affärssamtal med Anders Lettström, två av Thomas Sjöbergs inspelade intervjuer och diverse affärsöverenskommelser. Kino kände sig hotad och bytte flera gånger bostad. Han fick livvakter. Den 24 oktober fick Lettström en kopia av materialet, 14 GB, på ett usb-minne med ett följebrev undertecknat "Några vänner". Lettström lämnade in det till SÄPO. Flera andra personer i CGs umgängeskrets fick även de en kopia.

Samma vecka fick Aftonbladet och Expressen av Daniel Webb en kopia av hotmejlet och avlyssningsfilerna. Expressen identifierade Lars Axelsson. Aftonbladet hittade uppgifter om att Lettström hållit CG informerad om sina kontakter med Markovic.¹³⁷⁷ Det fanns även en uppgift om att Rikskriminalen, uppenbarligen i all välmening, kontaktat Lettström och undrat om han befann sig i en utpressningssituation. Lettström förstod inte hur de kunde känna till hans situation och trodde att de avlyssnat CGs telefon. När Aftonbladets reporter Anders Johansson senare spelade upp dessa delar av ljudfilerna för Bertil Ternert vägrade denne, vad Johansson än frågade om, att tala om annat än denna förmodade telefonavlyssning. Han lät som Bosse Ringholm i den beryktade pressträffen om Inga Britt Ahlenius. Mötet ägde dessutom rum utomhus i något av gallerierna i stället för på Ternerts tjänsterum. Kvällstidningspaketet skulle tydligen hållas kort. Veckan därpå gick Lettström ut offentligt med en debattartikel om sin och CGs oskuld.¹³⁷⁸ Han sade sig ha sagt saker under mötena med Webb om CGs involvering (och om gruppensandel och dåliga ekonomi?) som inte stämde med verkligheten. Trots allt var det ju en affärsförhandling och med skurkar.

Den efterföljande debatten handlade som vanligt om vem man litade på.¹³⁷⁹ Deanne Rauscher hade nu fått se bilderna och kunde på SVT Debatt den 9 december garantera det sexuella innehållet. Angående om det var CG i bild svävade hon dock liksom alla andra på målet. Den 16 december var det kors i taket! Expressen hade på något sätt kommit över den bild av CG som Markovic tänkt sig inkludera i boken. Expressens chefredaktör Thomas Mattson tillfrågades men ville inte berätta hur. (Det fanns uppgifter om att någon inom polisen läckt bilden efter att Markovic vid återkomsten från Serbien den 18 juni fick sitt bagage genomsökt och datorn beslagtagen. Alternativt hade bilden stulits vid ett dataintrång hos Beata Hansson eller Deanne Rauscher.¹³⁸⁰ En tredje variant var att Markovic försökt sälja bilden till Expressen.) Innan bilden publicerades lät Expressen göra tre separata expertgranskningar.¹³⁸¹ Dessa gjordes under sommaren men Expressen tjuvhöll i det längsta på informationen.¹³⁸²

¹³⁷⁶ Anders Johansson & Josefin Sköld. Här hotas kungagranskaren. Aftonbladet, 2011-10-29. [Ebrev till Nuri Kino 2011-07-26 och bilaga Nuri.rar (1.2 MB).]

¹³⁷⁷ Erik Wiman & Anders Johansson. "Jag pratade med kungen". Aftonbladet, 2011-12-03.

¹³⁷⁸ Anders Lettström. "Jag blev tvingad ingå en uppgörelse med kriminella." Dagens Nyheter, 2011-12-08.

¹³⁷⁹ Debatt. SVT1, 2011-12-08, kl 22:00.

¹³⁸⁰ Expressens etik. Vertigo förlag, 2011-12-17.

¹³⁸¹ Christian Holmén, Michael Syrén & Johan T Lindwall. Experternas dom över kungabilden som skakat hovet. Expressen, 2011-12-16.

¹³⁸² Christian Holmén. Vad var kungens vänner rädda för? Expressen, 2011-12-31.

”CG” satt för sig själv i bakgrunden på vad som föreföll ha startat livet som en ruta svart-vit analog video som Markovic därefter grundligt bildbehandlat: Ökat skärpan och kontrasten. Lagt en ram kring ansiktet och ökat ljusstyrkan. Eventuellt klonat dit ett nytt ansikte. Målat i skjortan med vitt och håret och kostymen i svart. Dessutom målat över två av strippornas ansikten och även två fönster eller tavlor i bakgrunden. I förgrunden stack det upp ett par byxknän, chinos, från en person som kunde vara fotografen. ”CG” satt tillbakalutad med vad som såg ut som en arm bakom huvudet, eventuellt ditmålad, men han satt så till att det sexuella, lite lesbisk kärlek med en dildo, doldes bakom en soffrygg. På den låga upplösningen var det svårt att urskilja hans ansiktsdrag. Eftersom Markovic ”förbättrat” hans hår gick det inte heller att se formen på hårfästet. Någon likhet med andra bilder från 1992 var det inte. Det året hade CG bantat ner sig. Här var han eller vem det nu var rundkindad som på 1970-talet. Kvinnornas underkläder var dock av senare datum.

Markovic besvarade kritiken med att det var helt korrekt att han ändrat i bakgrunden för att man inte skulle kunna se på vilken plats filmen var inspelad, han ville skydda ”tjejerna”, men att det var CG i bild. För övrigt visste han själv att hans bilder var äkta, sedan fick experterna tycka vad de ville. Detta fick Peter Eriksson (mp) ordf i KU och författarna Sjöberg och Rauscher att distansera sig från bevismaterialet: Det allvarliga var nu inte om CG var skyldig till ett porrklubbsbesök utan att han med någon trovärdighet kunnat anklagas för det vilket berodde på hans val av vänner. Orättvist kan man tycka men som politiker måste man faktiskt vara noggrann med sitt umgänge. Sjöberg ångrade senare sin reträtt och påstod på ett möte på publicistklubben året därpå att bildförfalskningen måste vara en lapsus av Markovic som i övrigt var trovärdig i allt.

Dagen därpå intervjuade Expressen en person som faktiskt sett originalfilmen. Enligt denne var det en 15 minuter lång amatörvideo från sommaren 1991:

Vittnet redogör i detalj för vad som utspelades på filmen.

– Det var två män och tre kvinnor plus en person som filmade och en som styrde båten. Båten var en hyrd lyxyacht. I början fick jag se lite vyer från däck. Då körde man utanför Fjäderholmarna och mot Slussen.

– Resten av tiden filmades inne i båten. Två av tjejerna på bilden känner jag igen, säger personen till Expressen.

Vittnet nämner deras namn och de stämmer med uppgifter som Expressen fått från andra som säger sig ha identifierat personerna på bilden.

– På filmen däremot så såg jag också två män – en som jag kände igen och en okänd man, men det var absolut inte kungen, säger vittnet.¹³⁸³

Ytterligare en dag senare publicerade den stora detektiven allmänheten på Flashback (pseudonymen Stig-Britt, självlärd datahacker) ett längre inlägg som gjorde troligt att Markovic kopierat in CGs ansikte från SVTs förlovningsvideo den 13 mars 1976.

* Kan du berätta exakt hur du gick tillväga när du letade igenom klippen efter filmen?

- Jag programmerade ett script som sökte på olika termer innehållande ordet kungen (kungen 1970, kungen 1971, kungen 1972 osv, plus ett helt gäng andra kombinationer) och sparade alla bilder. Medan skriptet exekverades drog jag upp två webbläsare, sida vid sida, och körde i gång video efter video på kungen. Efter ett par timmar hade skriptet sparat ett helt gäng med bilder, varpå jag satte mig och gick igenom dem ganska snabbt. Jag gick inte igenom alla, vissa var så lätta att sortera ut då det inte fanns en chans att de kunde vara rätt. Jag fortsatte i webbläsaren genom att kolla video efter video. Till slut hittade jag en bildruta som verkligen tycktes stämma in. När jag hittade den så spelade jag nog upp den säkert 30 gånger på repetition för att kunna fånga precis rätt bildruta.¹³⁸⁴

¹³⁸³ Christian Holmén & Michael Syrén. Vittne till sexfilmen: "Kungen var definitivt inte med". Expressen, 2011-12-18.

¹³⁸⁴ Andreas Johansson. Så hittade datahackern ”Stig-Britt” rätt kungabild. Expressen, 2011-12-20.

Skriverierna självdog. En bidragande orsak till deras omfattning antogs vara kvällstidningarnas utsatta situation i konkurrensen med internet, en motsvarighet till situationen på 1970-talet när veckotidningarna konkurrerade med TV.

*

Kino ville inte fortsätta med dokumentären. Källskyddet var brutet, nyhetsvärdet var borta och hans nerver var slut. Krogen Noppes gick dåligt. Få ville längre förknippas med stället. Anders Philipson drog sig ur styrelsen. Aftonbladet fälldes av PON för uppgiften att Philipson deltagit i möten med Sevo och Webb. Det kunde inte anses styrkt av öppna källor och tidningen ville inte röja sina anonyma källor (d v s Daniel Webb).¹³⁸⁵ Aftonbladet skulle enligt reglerna ha publicerat utslaget i sin tidning. När de inte gjorde så slog Philipson upp det i en helsidesannons i Svenska Dagbladet den 27 december med en kort ingress där han undrade varför inte fler gjorde som han – stämde för förtal. Dagen därpå införde Aftonbladet en motannons med en fotokopia av Webbs räkning där det framgick att Philipson var en av de tre finansierarna. Men då var CG och Silvia redan på nyårssemester i Thailand.

I sitt nyårstal låtsades CG att ingenting hänt men tackade för det (lilla) stöd han fått under året. I Året med kungafamiljen fick Silvia frågan varför hon eller CG inte dementerade. Silvia ville helst inte tala om saken men sade: Det var för osakligt, det pågick för länge och det var alltid någon annan som hade sista ordet. Det var ett mediadrev och mot ett sådant är man alltid förlorare även om man tillhör kungahuset. Som min egen genomgång bör ha visat är detta inte korrekt. Det rörde sig hela tiden om falsk eller overifierad information. Så fort några verifierade fakta dök upp var drevet över. Eller i klartext – kungahusets dementirutiner måste ses över. Det var länge sedan som det räckte att blåneka. Det krävs massiv öppenhet. Något sådant lär väl inte hända eftersom kungafamiljen i reportaget betraktade drevet som ett personlig påhopp, inte som politiskt motiverat. Journalistkolleger tyckte att konflikten i sitt upphetsade tonläge hade drag av teaterpjäs: ”Familjen Bernadotte är fiktionaliserad till den grad att även skandalerna visar sig vara skådespel.”¹³⁸⁶

Den 16 januari 2012 diskuterade publicistklubben Markovics bilder. Expressens chefredaktör Thomas Mattsson hävdade att oavsett sanningshalten hade de ett allmänintresse. PO ansåg att Expressen handlat fel men hänvisade till arbetsbördan när publiken då undrade varför han inte agerat. Detta retade upp journalisten Jan Gillberg tillräckligt för att publicera en namnlista över de Expressen- och Aftonbladetkollegor som deltagit i kungadrevet, 38 stycken.¹³⁸⁷ Den 20 februari 2012 skulle publicistklubben i Göteborg idka ytterligare självkritik. Referaten från mötet tyder på att så inte skedde då heller. Med så många involverade är det svårt att fördela ansvaret. Med den information jag har förefaller Expressens researcher Michael Syrén vara mest oduglig bland de 38 men konkurrensen var knivskarp.

*

Mille Markovics memoarer den 25 januari 2012 innehöll så många otroliga detaljer att författaren Beata Hansson avsåg sig ansvaret för vad som stod där. Det var Milles berättelse – inte hennes.¹³⁸⁸ Hon och Markovic hade träffats under 2010 och då kommit överens om en bok om Markovics uppväxt och familjeliv. Sedan engagerade sig Rauscher i projektet och

¹³⁸⁵ Allmänhetens pressombudsman, ärende 2011:110.

¹³⁸⁶ Karin Olsson. Fiktionen och Flashback. Expressen, 2011-12-20.

¹³⁸⁷ Jan Gillberg. Drevjournalistiken styr Sverige. DSM, 2012:1.

¹³⁸⁸ Beate Hansson & Deanne Rauscher. Mille Markovic : biografien. Vertigo, 2012.

fokus ändrades i riktningen Markovics ”rättspatos”. Han verkade identifiera sig med Mickey Spillanes hjälte Mike Hammer. Sentimentalitet och övervåld för hela slanten. Mottagandet av biografien var mycket lamt. Det framfördes kritik av att Markovic ohejdat fick bre ut sig utan några som helst försök till oberoende faktakontroll. Rauscher försvarade sig med att Markovic hela tiden hållit fast vid sin historia. Några ytterligare detaljer om CG innehöll inte boken och varken Camilla Henemark eller Desirée Ahokas publicerade något av det de utlovat. Anders Lettström deltog i intervjuprogrammet Skavlan och passade åter på att förneka allt. Intervjun hade ett egendomligt tonläge. Lettströms motiv för att delta föreföll vara att visa att han inte var knäckt av sina motgångar. Stämningen var trött t o m på Flashback. En 13 månader lång skandal föreföll lida mot sitt slut. Icke helt dock. Camilla Henemark och därefter Daniel Webb aviserade under våren sina memoarer.^{1389,1390}

Daniel Webbs memoarer anlände på nationaldagen den 6 juni. Enligt Webb hade Markovic köpt bilderna av Christer Gustafsson och de skulle vara tagna av en övervakningskamera ombord på en lyxyacht i samband med OS i Barcelona 25 juli till 9 augusti 1992.

Detta förefaller vara något av en vandringsägen senast kolporterad av journalisten Bo Holmström: Några svenska företag hade genom en stiftelse Olympiabåten, grundad 1988 med CG som beskyddare, hyrt en finlandsfärja som kördes ned till Barcelona med diverse utställningar och som även användes för representation. Överskottet i verksamheten gick till Sveriges olympiska kommitté. Olympiabåten och ett 10-tal andra passagerarfartyg tjänstgjorde under olympiaden som flytande hotell. CG anlände till Barcelona den 5 augusti och förefaller ha övernattnat på båten. Han och Silvia var även bjudna på middag men CG saknade bordsdam. Han och adjutanten gick då ut i baren där det satt fem damer, enligt vad de närvarande journalisterna trodde lyxprostituerade. CG pekade ut en av dem till adjutanten som framförde CGs inbjudan.¹³⁹¹ [Eftersom CG vid tillfället hade hela familjen med sig verkar scenariot med lyxprostituerade föga troligt. Liknande anklagelser framfördes om sommar-OS i Atlanta fyra år senare.]

Även konstnären Elisabeth Ohlsson Wallin, (ö)känd från fotoutställningen *Ecce Homo*, kände sig manad att gå in i debatten. Den 2 oktober lät hon den socialdemokratiska tidskriften *Tiden* publicera ett kollage bestående av Camilla Henemark liggande på ett bord naken täckt med pizzor (!) och omgiven av CG och de tongivande aktörerna i skandalen. Silvia låg på golvet och skurade på ett hakkors.¹³⁹² ”En satir subtil som en traktor” var kommentaren. Professor emerita i straffrätt Madeleine Leijonhufvud, vid det här laget något av vän i huset, skrev ett inlägg där hon hävdade att bilden var vuxenmobbing ”riktad mot personer som rent faktiskt saknar möjlighet att försvara sig”.¹³⁹³ Man får väl med en dåres envishet upprepa att CG inte vill försvara sig och att Silvia först mörkade familjen Sommerlaths förflutna och när hon tvingades till det hyrde en släktforskare.

Wallin hade föreställt sig ha någon form av konstnärlig immunitet. Icke. Bildbyrån Scanpix meddelade att hon i fortsättningen inte fick använda sig av deras bilder för sina montage – detta eftersom Scanpix fotografer ansåg att det skulle sänka deras egen trovärdighet om fotoobjekten riskerade förekomma i hennes satirer. Även *Expressen*, *Aftonbladet* & *Sydsvenskan* publicerade satirbilden. Silvia anmälde alla fyra till PO. Wallin sammankallade en presskonferens där hon bad Silvia (som privatperson) om ursäkt men samtidigt framhöll att hon inte ångrade sig. Scanpix må ha gjort en halv pudel men icke hon! Stolta ord. Tidningarna friades senare men det var obehagligt ändå. Wallin: ”Jag var jätteskrämd. Helt slut, gick in i väggen. Nu känner jag: vad skönt att tidningarna friades. Jag har inte gjort en konstnärlig bild

¹³⁸⁹ Camilla Henemark & Carina Nunstedt. *Adjö det ljuva livet*. Forum, 2012.

¹³⁹⁰ Daniel Webb & Anders Johansson. *Livvaktin - vägen till monarken*. Lind & Co, 2012.

¹³⁹¹ Bo Holmström. *Lägg ut!* : episoder ur ett journalistliv. Natur & Kultur, 2011.

¹³⁹² Ny politisk satir av Elisabeth Ohlsson Wallin. *Tiden*, 2012-10-02.

¹³⁹³ Madeleine Leijonhufvud. *Kungenbilden är vuxenmobbing*. Svenska Dagbladet, 2012-10-06.

sedan december. Det är klart att det tar på en.” – Hennes ekonomi hade tagit stryk. Ingen ville anlita henne längre då det kunde tolkas som att de tog ställning i tvisten med kungafamiljen.¹³⁹⁴

Expressen & Aftonbladet publicerade även Silvias anmälan till PO. Silvia anmälde även detta till PO som fällde dem enligt §4 i PO:s stadgar att anmälaren inte ska avslöjas under tiden som utredningen pågår. Liten hämnd är också en hämnd.

Leijonhufvud förklarade under tiden att alla angrepp på CG, Silvia och resten av familjen per definition var högmålsbrott med dess särskilda juridiska regelverk: Justitiekanslern hade att väcka åtal som regeringen måste godkänna.¹³⁹⁵ Om detta kan sägas: CG har stoppat de två åtal som JK velat inleda. Kanske på inrådan av sin jurist eftersom smädelse & förtal knappast är högmålsbrott. Det är inte heller säkert att lagstiftningen om högmålsbrott gäller kungahuset i övrigt. De har t ex ingen åtalsimmunitet. Prins Bertil, prinsessan Sibylla & prins Carl jr åtalades som vilka medborgare som helst.

Thomas Sjöberg intervjuades om de personliga konsekvenserna av boken. Den motvillige monarken hade sålts i 150 tusen exemplar vilket var bra men som en konsekvens av alla skrivierna omkring den upplevdes han som så kontroversiell att det numera var långt mellan uppdragen. Han hävdade att bokens källor hade förföljts och hotats till tystnad: ”Det var inte kungen som hotade, men hoten utdelades i hans namn. Det är extremt allvarligt och jävligt obehagligt.” – ”Sverige är ett litet land. Skriver man en så här pass kontroversiell bok får det konsekvenser.” Men han ångrade sig inte.¹³⁹⁶

Vem som hotade vem och på vilket sätt var oklart. Till en del tycks det som att källorna och deras anhöriga upplevde uppmärksamheten som obehaglig. T ex Ola Selin hade blivit intervjuad av Dick Harrison (som det tycks om sin tillförlitlighet som källa), kontaktad av en mängd personer som ville publicera hans dagbok och även ombedd av sina barn att sluta berätta om sin tid som kungens livvakt för att inte genera dem. Något uttalat hot hade han dock inte varit med om.

Thomas Sjöberg deltog även i en radiodebatt med Madeleine Leijonhufvud om det sätt som CG & Silvia kritiserades på. Debatten kom bl a att handla om kungahusets funktion:

ML: Angreppet handlar inte om kungaparets sätt att sköta sina uppgifter. De är två personer som nu har uppnått pensionsåldern och som, vad jag vet, aldrig någonsin markerat sin makt. Men även om de hade makt skulle det här angreppet inte vara en granskning av makten. Det handlar ju överhuvudtaget inte om hur de har skött sina arbetsuppgifter.

TS: Där håller jag faktiskt inte med. Om man ska försöka hitta någon sorts informell arbetsbeskrivning av statschefens uppdrag är väl kärnpunkten att han eller hon skall representera de värden som Sverige som nation står för och där kan jag konstatera att vår nuvarande statschef inte uppfyller arbetsbeskrivningen. Så jag tycker visste det är ett sätt att granska statschefen.¹³⁹⁷

Lägger man ihop alla uppgifter om konsekvenserna av att kritisera, skvallra eller ens ha åsikter om CG är slutsatsen att konsekvenserna är ganska allvarliga: obehagliga påhopp,

---

¹³⁹⁴ Elisabeth Ohlson Wallin om den tuffa tiden i kylan efter bilden på Silvia och hakkorset. Nyheter P4 Skaraborg, 2013-06-05.

¹³⁹⁵ Madeleine Leijonhufvud, Nej, kungen kan inte väcka åtal. Svenska Dagbladet, 2012-11-19.

¹³⁹⁶ Josefin Sköld. "Boken var förödande." Aftonbladet, 2012-10-12.

¹³⁹⁷ Hur ska kungafamiljen behandlas i media? Studio ett, P1, 2012-10-10.

social utfrysning & ekonomisk svartlistning. CG må inte driva tryckfrihetsfall i domstol men han använder sitt inflytande för att klämma till sina fiender så det känns.

*

Den 25 oktober publicerade Dick Harrison & Desirée Ahokas sin bok ”Från en säker källa...”. Båda hade från dag ett avfärdat Den motvillige monarken som ett falsarium. Ahokas framfart som ”nättroll”, ryktesspridare och självutnämnd researcher för ”kungagänget” gjorde dock hennes roll som opartisk sanningssägare problematisk. Förmodligen anledningen till att hon tog kontakt med Harrison för ett samarbete. I boken skrev Harrison om kungliga skandaler i ett historiskt perspektiv. Ahokas å sin sida skrev detaljerade motbevis av CGs påstådda besök på ”Club Power” 1992, ”Gold Club” 1996 och ”Carat klubb” 2008 och beskrev även händelseförloppet kring publiceringen av Den motvillige monarken. Ahokas teknik var att misstänkliggöra författarna och deras källor. Myllret av detaljer gör boken svår att redovisa. Det mesta var dock redan känt även om det här fanns källhänvisningar. En oväntad effekt av nätdebatten efteråt var att Ahokas obehärskade inlägg fick Thomas Sjöberg och Deanne Rauscher att framstå som föredömen av sans och balans.

Dick Harrison sammanfattade CGs situation i tre punkter: (1) Förändringen av monarkins status i riktningen mot en symbolisk och moralisk överhöghet. (2) Den politiska utvecklingen som resulterade i Torekovkompromissen. (3) Den eskalerande medialiseringen av samhället. ”Det konkreta resultatet av de tre ovannämnda processerna är en ny typ av kunglig offentlighet, som kan liknas vid ett tveeggat svärd. Å ena sidan har den svenske kungen aldrig haft så stort informellt inflytande över svenska folket som idag. Å andra sidan har han aldrig varit lika sårbar. Den nya offentligheten skapar både optimala förutsättningar för att nå ut till folket och större risker för att drabbas av attacker.”